

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, (hierna: de rechtbank) van 19 juni 2009 in zaak nr. 07/26043 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 juni 2007 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2009, verzonden op 24 juni 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 juli 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank in strijd heeft gehandeld met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de eisen van goede procesorde en de fundamentele rechtsbeginselen, zodanig dat van een eerlijk proces geen sprake is. Daartoe voert de vreemdeling, samengevat weergegeven, aan dat de rechtbank niet binnen de in de brieven van 1 april 2009 en 24 april 2009 genoemde termijnen uitspraak heeft gedaan, zodat de rechtbank de zaak niet zonder nadere zitting heeft mogen afdoen. De redelijke termijn voor het doen van een uitspraak is volgens de vreemdeling eveneens ruimschoots overschreden. Verder voert de vreemdeling aan dat hij ten onrechte niet door de rechtbank in kennis is gesteld van de dag waarop de uitspraak in het openbaar zou worden uitgesproken. Deze gang van zaken moet er volgens de vreemdeling toe leiden dat de zaak opnieuw inhoudelijk moet worden behandeld door de rechtbank.

2.1.1. Het beroep van de vreemdeling is op 10 januari 2008 ter zitting van de rechtbank behandeld. Ter zitting heeft de rechtbank het onderzoek geschorst en is de staatssecretaris in de gelegenheid gesteld om nader advies te vragen, waarop de vreemdeling heeft gereageerd. Bij brief van 1 april 2009 heeft de griffier van de rechtbank de vreemdeling verzocht om schriftelijk toestemming te verlenen om een nadere zitting achterwege te laten. Daarbij is vermeld dat de rechtbank in dat geval uiterlijk binnen twee weken nadat de toestemming is ontvangen uitspraak zal doen. Desgevraagd hebben partijen toestemming verleend om een nadere zitting achterwege te laten. Bij brief van 24 april 2009 van de griffier van de rechtbank is de vreemdeling medegedeeld dat toestemming is verleend, de rechtbank het onderzoek heeft gesloten en heeft bepaald dat binnen zes weken na verzending van de brief uitspraak zal worden gedaan. Vervolgens heeft de rechtbank op 19 juni 2009 uitspraak gedaan.

2.1.2. De vreemdeling betoogt terecht dat aldus de in artikel 8:66 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) genoemde termijn voor het doen van uitspraak door de rechtbank is overschreden. Dit kan evenwel niet tot het daarmee door hem beoogde resultaat leiden. De in voormeld artikel van de Awb neergelegde termijn is een termijn van orde, waarop geen sanctie is gesteld. Vernietiging deswege zou er slechts toe leiden dat op het beroep van de vreemdeling op een nog later tijdstip uitspraak zou worden gedaan. Hetzelfde geldt voor de door de rechtbank vermelde termijn in de brief van 1 april 2009.

Gezien het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de rechtbank de zaak niet heeft mogen afdoen zonder nadere zitting.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 april 2007 in zaak nr. 200702315/1; JV 2007/260) dient, indien in de uitspraak is vermeld dat deze in het openbaar op een bepaalde datum is uitgesproken, daarvan te worden uitgegaan. Voorts stelt artikel 8:78 van de Awb noch enige andere rechtsregel de eis dat partijen dienen te worden uitgenodigd om bij het uitspreken door de rechtbank van haar beslissing aanwezig te zijn.

Gelet hierop kan de stelling van de vreemdeling dat hij niet door de rechtbank in kennis is gesteld van de dag waarop de uitspraak in het openbaar zou worden uitgesproken, er niet toe leiden dat de zaak opnieuw inhoudelijk moet worden behandeld door de rechtbank.

2.1.4. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 december 2008 in zaak nr. 200704652/1 (www.raadvanstate.nl) overwogen dat het aan artikel 6 van het EVRM ten grondslag liggende beginsel van rechtszekerheid ook geldt in procedures over de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen en ertoe noopt dat die procedures binnen een redelijke termijn worden beslecht, waarbij kan worden aangesloten bij de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) over de uitleg van deze verdragsbepaling.

Artikel 6 van het EVRM en het daaraan ten grondslag liggende rechtszekerheidsbeginsel vereisen een beslechting van een geschil binnen een redelijke termijn door de rechter. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 april 2010 in zaak nr. 200906777/1/H2; www.raadvanstate.nl) ontstaat in een asielprocedure eerst een geschil als afwijzend op een aanvraag wordt beslist en daartegen beroep wordt ingesteld, omdat eerst dan sprake is van een in een besluit vastgelegd standpunt waartegen de vreemdeling kan opkomen.

In dit geval heeft de staatssecretaris bij besluit van 1 juni 2007 afwijzend op de aanvraag beslist. De redelijke termijn is derhalve aangevangen op 25 juni 2007, de datum waarop de vreemdeling beroep heeft ingesteld tegen dat besluit.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (voormelde uitspraak van 7 april 2010), acht zij voor zaken zoals deze, waarin het geschil aanvangt met het instellen van beroep tegen de afwijzing van een asielaanvraag, een termijn van vier jaar redelijk. Daarbij mag de behandeling van het beroep ten hoogste twee jaar en de behandeling van het hoger beroep eveneens ten hoogste twee jaar duren.

De rechtbank heeft met het doen van een uitspraak op 19 juni 2009, de redelijke termijn voor het doen van een uitspraak niet overschreden. Nu de beslechting van het geschil in hoger beroep is geëindigd met de uitspraak van heden, zodat de totale duur van de procedure minder dan vier jaar bedraagt, bestaat geen grond voor het oordeel dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden.

2.1.5. De grief faalt.

2.2. Hetgeen in de grieven twee en drie is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en
mr. C.H.M. van Altena en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van
mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

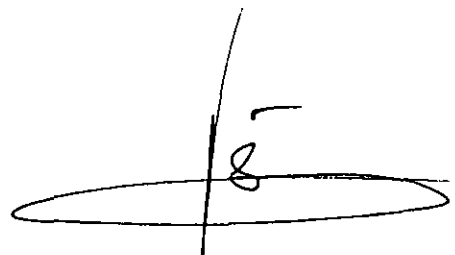
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 april 2010

154-587.

Verzonden: 22 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

registratienummer: AWB07/26043

Datum uitspraak: 19 juni 2009

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. E. Derksen,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 23 februari 2002 heeft eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aangevraagd. Bij besluit van 11 juli 2002 heeft verweerder eiser op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 een verblijfsvergunning verleend. Deze vergunning was geldig van 23 februari 2002 tot 23 februari 2005.

Bij besluit van 1 juni 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 8 december 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 25 juni 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

registratienummer: 07/26043

2

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 10 januari 2008. Eiser is bijgestaan door mr. R. Plieger, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.R. Berkhout.

Ter zitting is het onderzoek geschorst. Verweerder is in de gelegenheid gesteld om het Bureau Medische Advisering (BMA) om advies te vragen met betrekking tot de omtrent eiser uitgebrachte medische rapportage door de medische onderzoeksgroep Amnesty International Nederland (MOG-AI) van 20 november 2007.

Verweerder heeft van deze gelegenheid gebruik gemaakt en heeft op 8 februari 2008 een afschrift van de schriftelijke reactie van het BMA van 30 januari 2008 op de rapportage van MOG-AI van 20 november 2007 aan de rechtbank doen toekomen, onder verlening van een kopie aan gemachtigde van eiser.

Bij brief van 28 februari 2008 heeft de gemachtigde van eiser gereageerd op de reactie van verweerder van 8 januari 2008.

Desgevraagd hebben partijen toestemming verleend een nadere zitting achterwege te laten.

De rechtbank heeft het onderzoek op 24 april 2009 gesloten.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. De vader van eiser was lid van de Civil Defence Force (CDF), een groep die zich keert tegen de rebellen. Eiser en zijn familie zijn in 1998, nadat het ouderlijk huis in brand is gestoken, uit gevluht voor de rebellen. Zij zijn naar het dorp vertrokken, waar zij zich wederom hebben aangesloten bij de CDF. In mei 2000 is het dorp aangevallen door de rebellen. Eisers vader is bij deze aanval vermoord, omdat de rebellen wisten dat hij lid van de CDF was. Omdat eiser een lidmaatschapsbewijs op zak had van de CDF wilden de rebellen hem ook vermoorden. Omdat op het lidmaatschapsbewijs geen foto stond en eiser ontkende lid te zijn van de CDF en een valse naam opgaf, is hij door de rebellen niet vermoord maar wel een aantal maal gestoken met een mes. Eiser en andere dorpsgenoten zijn door de rebellen naar een kamp gebracht. Eiser moest in het kamp de opgegraven diamanten wassen in een zeef. Deze diamanten werden vervolgens door de rebellen verkocht aan blanke mensen. Een blanke man, meneer , wilde eiser helpen ontsnappen in ruil voor een diamant. Eiser had vier diamanten gevonden. Hij heeft ze laten zien aan de rebellen. Toen ze na het werk terug gingen naar het kamp, zei eiser dat hij zijn trui was vergeten op zijn werkplek. Eiser zei dat hij terug ging om zijn trui te halen en is ontsnapt. Na twee dagen lopen kwam eiser tegen. heeft hem helpen vluchten. De rebellen zijn op zoek naar eiser, omdat hij de diamanten heeft gestolen. Bij terugkeer zullen ze eiser vermoorden. Tevens vreest eiser voor de bewoners van zijn dorp. Vanwege de tijdsduur dat eiser bij de rebellen heeft verbleven, zullen zij denken dat hij zich bij de rebellen heeft aangesloten.

3. Verweerder heeft bij besluit van 1 juni 2007 de aanvraag van 8 december 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen, op grond van artikel 34 van de Vw 2000, in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen, omdat op 16 september 2002 het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit is beëindigd. Volgens verweerder waren er ten tijde van de beslissing waarbij de verblijfsvergunning is verleend, geen andere gronden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Verweerder heeft in het bestreden besluit en het als ingelast te beschouwen voornemen ex tunc toetsend gemotiveerd uiteengezet dat hij aan eiser toerekent dat hij geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute vast te stellen. Evenmin heeft eiser zijn reisroute nader onderbouwd door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Het ontbreken van documenten en bedoelde verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het relaas van eiser een positieve overtuigingskracht ontbeert en dientengevolge sprake is van een niet geloofwaardig relaas. Tot slot stelt verweerder zich ex nunc toetsend op het standpunt dat, gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, de huidige situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot een andere conclusie.

In reactie op de rapportage van het MOG-AI van 20 november 2007 stelt verweerder zich op het standpunt dat het rapport niet kan afdoen aan het betreden besluit. De MOG-AI heeft slechts een medisch onderzoek uitgevoerd. Als de littekens van eiser zijn ontstaan door messteken, kan hieruit niet direct de conclusie getrokken worden dat de messteken hebben plaatsgevonden onder de omstandigheden als door eiser weergegeven. De littekens kunnen ook op een andere manier zijn ontstaan.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser beroept zich op het vertrouwensbeginsel. Reeds op 16 september 2002 is het categoriale beschermingsbeleid beëindigd. Verweerder is niet tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning overgegaan. Gedurende de periode tussen 16 september 2002 en 20 november 2006 heeft verweerder geen gedraging verricht jegens eiser waaruit hij heeft mogen afleiden dat hem verder verblijf in Nederland niet zal worden toegestaan. Eiser is inmiddels geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, heeft hier onderwijs gevolgd en kan in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Ten aanzien van de individuele beoordeling van het asielrelaas stelt eiser zich op het volgende standpunt. Eiser heeft concrete en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis afgelegd. Bovendien is het ontbreken van reisdocumenten eerst na vier jaar aan eiser tegengeworpen. Van eiser kan niet verwacht worden dat hij na vier jaar nog aanvullende verklaringen over zijn reisroute kan afleggen. Voorts heeft eiser consistente verklaringen afgelegd, die stroken met de situatie van het land van herkomst. Eiser betwist dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en een positieve overtuigingskracht mist. Bovendien heeft verweerder het asielrelaas in het kader van de ex tunc toetsing als onvoldoende zwaarwegend aangemerkt en in het kader van de ex nunc toetsing als ongeloofwaardig aangemerkt, waardoor het besluit berust op een ondeugdelijke motivering. Niet kan zondermeer gesteld worden dat de familieband tussen eiser en zijn vader bij de rebellen als bekend kan worden verondersteld. De rebellen hebben eiser slechts verweten dat hij een lidmaatschapsbewijs van het CDF in zijn bezit had. Eiser heeft voorts voldoende inzichtelijk gemaakt waarom hij zelf de diamanten in bewaring moest houden. Dit maakte de ondergeschikten die op de gevangenen moesten letten extra alert op ontsnappingen. Bovendien werd hiermee voorkomen dat de ondergeschikten de diamanten zelf in hun zak staken. Eiser heeft aannemelijk gemaakt dat met betrekking tot zijn persoon feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen. Tevens loopt hij bij uitzetting een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag ter

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiser beruwt dat er adequate voorzieningen in Sierra Leone aanwezig zijn. Bij terugkeer beschikt hij niet over een sociaal netwerk. Eiser heeft medische stukken overgelegd waarmee hij heeft aangetoond dat hij medische klachten heeft. Gelet op het gestelde in TBV 2002/42 had verweerder aanleiding moeten zien om nader onderzoek te verrichten naar de littekens en de lichamelijke en geestelijke klachten van eiser. Eiser doet tot slot een beroep op het traumatabeleid, aangezien eiser is mishandeld door de rebellen en getuige is geweest van de moord op zijn vader en andere landgenoten. Door verweerder zijn de moord op zijn vader en de mishandelingen door de rebellen nimmer in twijfel getrokken. Bovendien heeft eiser van meet af aan verklaard dat hij littekens heeft op zijn hoofd, nek en bil als gevolg van de messteken. Hierbij is van belang dat de verklaringen van eiser worden onderbouwd door de rapportage van MOG-AI. Eiser is in persoon medisch onderzocht. De klachten van eiser passen volgens de MOG-AI bij de gestelde martelingen en mishandelingen. Ook komt eiser op basis van de hem overkomen gebeurtenissen in aanmerking voor verblijf wegens overige klemmende redenen van humanitaire aard. Verwezen wordt naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 9 februari 2006 (AWB 05/21686).

In reactie op het BMA-advies van 30 januari 2008 stelt eiser zich op het standpunt dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen. De BMA-adviseur sluit een verband tussen de klachten van eiser en de gebeurtenissen evenmin uit. Medische gegevens kunnen een rol spelen bij de bewijsvoering in asielzaken. In dat kader wordt verwezen naar een uitspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens van 23 april 1998, JV 1998/176 en van 6 maart 2001, JV 2001/104. Voorts wordt verwezen naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 23 mei 2003 (AWB 02/25503) en een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 7 februari 2003 (AWB 03/3995).

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

7. Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om verlening van de geldigheidsduur ervan, worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000, is komen te vervallen.

8. Bij brief van 16 september 2002 van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan de Voorzitter van de Tweede kamer, is het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone beëindigd. De grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is dan ook komen te vervallen.

9. Aangezien bij het bestreden besluit de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is afgewezen, omdat de grond voor verlening is komen te vervallen, heeft verweerder getoetst of er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel (ex tunc toetsend) andere gronden bestonden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, alsmede of er op grond van de huidige feiten en omstandigheden gronden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning asiel (ex nunc toetsend).

10. Ten aanzien van de vraag of van dergelijke gronden sprake was ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel, overweegt de rechtbank als volgt.

11. Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien dat door verweerder het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat eiser in het bezit gesteld zou worden van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dan wel dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. De enkele omstandigheid dat verweerder niet direct na afloop van het categoriale beschermingsbeleid tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning is overgegaan en dat verweerder eerst op 20 november 2006 het voornemen kenbaar heeft gemaakt dat de onderhavige aanvraag wordt afgewezen, is hiertoe niet afdoende. Bovendien is niet gebleken dat eiser door de gang van zaken in zijn belangen zou zijn geschaad.

12. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, wordt bij de beoordeling van de aanvraag (mede) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen. Eiser heeft geen paspoort of andere identiteitsdocumenten overgelegd. Eiser heeft ook niet geprobeerd alsnog documenten ter staving van zijn identiteit te overleggen. De rechtbank is dan ook, gelet op het voorgaande, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser zijn nationaliteit en identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Voorts heeft eiser geen reisdocumenten overgelegd. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser geen coherente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de reisroute, waarbij verweerder kon betrekken dat eiser geen informatie kon verstrekken over zaken als de naam van de vliegtuigmaatschappij, de plaats van vertrek, van tussenlanding of van aankomst of dat hij geen informatie over zijn treinreis in Nederland kon verstrekken.

13. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. In dat geval mogen in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

14. Gelet op het in de vorige rechtsoverweging aangeduide toetsingskader heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft. In dit verband heeft verweerder op goede gronden kunnen overwegen, dat het ongeloofwaardig is dat alleen eisers vader en niet ook eiser zelf is vermoord vanwege door de rebellen vermeende betrokkenheid bij de CDF. Verweerder heeft daarbij in aanmerking kunnen nemen dat eiser met een CDF bewijs opzak, samen met zijn vader, is aangehouden door de rebellen. De stelling dat de rebellen eiser geloofden door zijn volhardende ontkenning lid te zijn van de CDF heeft verweerder niet overtuigend kunnen achten. Voorts heeft verweerder het in het licht van het deelambtsbericht Revolutionary United Front van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 maart 2004, in redelijkheid eveneens ongeloofwaardig kunnen achten dat eiser, een gevangene, vier diamanten bij zich heeft kunnen houden en dat hij met deze

diamanten zonder bewaking terug zou mogen lopen naar de werkplek om zijn trui op te halen.

15. De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiser op artikel 3 van het EVRM niet slaagt en overweegt daartoe als volgt. Met betrekking tot de mishandelingen die eiser heeft moeten ondergaan stelt de rechtbank dat zij met verweerder van oordeel is dat hieruit niet dient te worden afgeleid dat eiser bij terugkeer naar Sierra Leone opnieuw dient te vrezen voor een dergelijke behandeling. Nu eiser niet heeft gesteld dat de behandeling door de rebellen het gevolg was van persoonlijke feiten en/of omstandigheden waardoor juist hij werd mishandeld en daar bij terugkeer ook voor te vrezen heeft en het feit dat de amnestieregeling van kracht is en ex-rebellen terugkeren in de samenleving, heeft eiser op basis van de door hem aangevoerde feiten en omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Sierra Leone heeft te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

16. Ten aanzien van de door eiser overgelegde rapportage van de MOG-AI van 20 november 2007, overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de medische rapportage onvoldoende is ter onderbouwing van eisers asielrelaas. Hoewel de MOG-AI heeft geconcludeerd dat eisers littekens passen bij de door eiser gestelde gebeurtenissen, heeft verweerder zich op juiste gronden op het standpunt kunnen stellen dat met de rapportage van de MOG-AI niet is aangetoond dat sprake is van een causaal verband tussen het lichamelijke en psychische trauma dat eiser heeft opgelopen en de door hem gestelde gebeurtenissen. In tegenstelling tot de uitspraken waar eiser naar heeft verwezen, heeft verweerder in het onderhavige het gehele asielrelaas, waaronder de omstandigheden waarin eiser stelt dat de mishandelingen hebben plaatsgevonden, ongeloofwaardig geacht.

17. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser overtuigingskracht mist en dat het asielrelaas niet geloofwaardig is te achten. Verweerder heeft dan ook ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 terecht geen grond aanwezig geacht om eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 te verlenen.

18. Ten aanzien van de vraag of op grond van de huidige feiten en omstandigheden, gronden bestaan voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel overweegt de rechtbank het volgende. Eisers stelling dat hij bij terugkeer naar Sierra Leone represailles van de zijde van de voormalige RUF rebellen te vrezen heeft omdat hij diamanten heeft gestolen en aan hen ontsnapt is, en wraak van andere burgers te vrezen heeft omdat hij lang bij de rebellen in gevangenschap heeft gezeten, is reeds niet aannemelijk omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is geacht. Bovendien blijkt uit de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse zaken van 2005 en 2006 dat de algehele veiligheidssituatie rustig is in Sierra Leone en dat leger en politie in alle gebieden gestationeerd is. Er zijn geen aanwijzingen dat er systematische ernstige mensenrechtenschendingen werden gepleegd. Voorts wordt in het algemene ambtsbericht van november 2007 niet meer gesproken over een negatieve houding jegens ex-rebellen dan wel personen die in het verleden door rebellen gevangen zijn genomen.

19. Voorts overweegt de rechtbank het volgende. Blijkens jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten St.Kitts van 2 mei 1997 (NJ 1998/582) en Bensaid van 6 februari 2001 (JV 2001/103), kan een ongeneeslijke, dan wel levensbedreigende ziekte in een gevorderd stadium en het ontbreken van medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst een

registratienummer: 07/26043

7

schending van artikel 3 van het EVRM opleveren. De rechtbank is van oordeel dat uit het door eiser overgelegde rapportage van de MOG-AI van 20 november 2007 weliswaar kan worden afgeleid dat sprake is van littekens die typerend zijn voor martelingen en mishandelingen en klachten en symptomen die typerend zijn voor iemand met psychisch trauma, maar hieruit niet kan worden afgeleid dat sprake is van een vergevorderde en direct levensbedreigende ziekte.

20. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is de rechtbank van oordeel dat dit beroep onvoldoende is onderbouwd.

21. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

registratienummer: 07/26043

8

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.M. Overbeeke en in het openbaar uitgesproken op 19 juni 2009 in tegenwoordigheid van mr. J.H.J. Baarsma-Reuchlin als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

24 JUN 2009

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Advocaten
Mw. mr. E. Derksen
Mr. R. Plieger
Mw. mr. M.L. Saija
Mr. A.H. Staring

Weverstraat 4-b
6811 EL Arnhem

tel. 026-3702026
fax 026-3702096

plieger-saija-advocaten@hetnet.nl
www.plieger-saija-advocaten.nl

Arnhem, 22 juli 2009

Betreft : / Staat
Ons kenmerk : 0642311A ED/ed
Uw kenmerk :

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 JUL 2009	
ZAAKNR.	200905380
AAN:	VP
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

Appellant, de heer , geboren op , nationaliteit
Sierraleonees, verblijvende te , kiest te dezer zake domicilie ten kantore van
advocaat mr. E. Derksen te 6800 AS, Postbus 703, die bepaaldelijk tot gevolmachtigde is
gesteld tot het indienen van een hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank
Arnhem met procedure nummer 07/26043, en als zodanig zal optreden, zulks met de macht
van substitutie.

Appellant tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 19 juni
2009, verzonden op 24 juni 2009, waarbij het beroep ongegrond is verklaard (productie 1).

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 19 juni
2009, verzonden op 24 juni 2009, noch met de overwegingen die hieraan ten grondslag liggen
en wel om de volgende redenen.

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

GRIEVEN

GRIEF I

De eerste grief van appellant richt zich tegen de wijze waarop de rechtbank is omgegaan met deze zaak. Gedurende een jaar lang kan de rechtbank appellant niet informeren over de stand van zake, nadat er op 10 januari 2008 een zitting bij de rechtbank heeft plaatsgehad. Uit de brief van 1 april 2009 blijkt uiteindelijk dat het dossier in het ongereede is geraakt (productie 2). Bij brief van 1 april 2009 wordt aan partijen verzocht om schriftelijke toestemming te verlenen voor het achterwege laten van een zitting. Er zal dan binnen twee weken uitspraak worden gedaan. Hierop hebben partijen de gevraagde toestemming verleend. Vervolgens wordt bij brief van 24 april 2009 medegedeeld dat binnen zes weken uitspraak wordt gedaan (productie 3).

Appellant stelt vast dat ook deze termijn door de rechtbank niet wordt gehaald en eerst op 19 juni 2009 uitspraak wordt gedaan. Appellant vindt deze gang van zaken onbehoorlijk en in strijd met het bepaalde in artikel 6 EVRM. Er is sprake van een ernstige schending van de eisen van een goede procesorde, dan wel van fundamentele rechtsbeginselen, zodanig dat van eerlijk proces geen sprake is. Nu de rechtbank geen uitspraak heeft gedaan binnen de door haar toegezegde termijn in de brief van 1 april 2009, noch de termijn genoemd in de brief van 24 april 2009, had de rechtbank de zaak niet meer buiten zitting mogen afdoen.

De redelijke termijn voor het doen van een uitspraak is eveneens ruimschoots overschreden. De zitting heeft plaatsgehad op 10 januari 2008 en ondanks verschillende toezeggingen in de brieven van 1 en 24 april 2009 wordt er geen uitspraak gedaan binnen de gestelde termijnen. Dit klemt te meer nu de rechtbank verschillende verzoeken van appelland en verweerder om uitstel/aanhouding heeft afgewezen, maar de rechtbank zelf kennelijk niet binnen een redelijke termijn kan beslissen. Voorts heeft de rechtbank appelland niet in kennis gesteld van de dag waarop de uitspraak in het openbaar zou worden uitgesproken. Deze gang van zaken moet ertoe leiden dat de zaak opnieuw inhoudelijk moet worden behandeld door de rechtbank Arnhem met een andere voorzitter.

GRIEF II

In rechtsoverweging 12 overweegt de rechtbank dat: *"Eiser heeft geen paspoort of andere identiteitsdocumenten overgelegd. Eiser heeft ook niet geprobeerd alsnog documenten ter staving van zijn identiteit te overleggen. De rechtbank is dan ook, gelet op het voorgaande,*

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid heeft kunnen stellen dat eiser zijn nationaliteit en identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt."

Naar het oordeel van appellant heeft de rechtbank miskent dat hij op grond van het categoriale beschermingsbeleid in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft aldus geloof gehecht aan de Sierra Leonese afkomst van appellant. In onderhavige procedure zijn geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gekomen op basis waarvan thans twijfel bestaat aan zijn nationaliteit. Appellant is derhalve van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat hij zijn nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit klemt te meer nu in het bestreden besluit wordt uitgegaan van de Sierra Leonese herkomst van appellant en zijn asiolverzoek aan de hand van de informatie van dat land is beoordeeld.

GRIEF III

In rechtsoverweging 14 overweegt de rechtbank dat: "In dit verband heeft verweerder op goede gronden kunnen overwegen, dat het ongeloofwaardig is dat alleen eisers vader en niet ook eiser zelf is vermoord vanwege door de rebellen vermeende betrokkenheid bij de CDF."

Appellant is van oordeel dat de rechtbank niet heeft gemotiveerd waarom aan zijn verklaringen geen geloof wordt gehecht. Appellant heeft immer verklaard dat de rebellen niet op de hoogte waren van de familieband. Appellant heeft verwezen naar paragrafen 2.1 en 2.2 van de MOG-AI van 20 november 2007: "*Alleen de leiders van de CDF dragen een uniform, betrokkene en zijn broers dus niet. Deze identificeren zich met een lidmaatschapskaart, waar met stijf sel hun foto op is geplakt. De vader van betrokkene zou zijn zoons het advies hebben gegeven de foto van hun lidmaatschapskaart los te weken, zodat ze niet herkend kunnen worden door de rebellen"*

.....
 "*Dan vinden de rebellen de lidmaatschapskaart in de woning. Hij ontkent dat de kaart van hem is, ook als men hem met een machete op het hoofd verwondt en met stokken tegen zijn schenen slaat.*

.....
 "*Eenmaal hier ontkent betrokkene opnieuw dat de kaart van hem is. De commandant schreeuwt tijdens het verhoor dat hij betrokkene zal vermoorden en steekt hem met een mes in de borst. Ook nu blijft betrokkene ontkennen; hierop laat de commandant de zaak rusten."*

PLIEGER & SAIJA
ADVOCATEN

Appellant is met verwijzing naar de MOG-AI van 20 november 2007 van oordeel dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd op grond waarvan aan zijn verklaringen voorbij kan worden gegaan.

CONCLUSIE

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidend beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, het bestreden besluit van 1 juni 2007 te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door Uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

E. Derksen

